„Se on óige!" útles Mart, „hoidke rohto, ja katsuge moógaga ja püssi laega wasto panna, — hone paistab, katsuge wasto panna, kunni senna same!""

„Mart andis hoostele weel pihta, minna seisin sanis püsti ja raiusin teise korra teine pole. Hundid, kui mind püsti nággid, jäid monned sammud taggasi, ja meie ollime jo tühja kütti-maia ukse ette joudnud, mis önneks lahti olli."

„Minno ödde olli esimenne sanist wälja kargama, siis Mart ja tüdruk, minna jäin wiimseks. Kui jo maiakesse sees ollime, saime pissut hingada. Mart tombas mo käest moóga, läks wälja, andis hoostele piitsa, et eddasi piddid minnema, et siis ka hundid nende järrele árra piddid minnema, ja tulli sisse jälle meie jure, agga olli enne ukse ette moógaga kaks hunti mahhalónud." —

„Önneks olli Mart latterni tullega sanist ka árra tonud. Kui nüüd warjul ollime, et kül murdjad ukse ja hakkende tagga hulgusid ja kapisid, waatsime järrele, kui kindel se maiakenne piddi ollema meid hoidma, siis olli nähha, et mürid kiwwist, ja üks nattoke katkend kiwwi penk ühhe seina áres, ja hulk kuiwi rago ja puid pengi áres olli. Mart teggi kohhe tulle ülles, et meie ennast woisime sojendada, — ja ollime süddamest röómsad se taewa issa sure armo pärrast, et weel ellus ollime. Agga Mart nähti weel sures murres ollewad ja Pead rapputawad, wist sepärrast, et wäljaspool seina meie waenlased hirmsaste müllasid."

„Tükki aia pärrast kuulsime üht wägga hirmust ja kolledat healt, — küssisime Mardi käest, mis se piddi ollema? Mart, kes enne neist asjust teädis, útles, et se hooste wiimne hädda karjuminne piddi ollema. Minna mótlesin, et nemmad meid piddid rahhule jätma, kui nemmad hobbosed árrasónud, agga Mart arwas kohhe, et nemmad pärrast weel näljatsemad meie järrele piddid ollema. — Mardil olli tóssi kül: ei kestnud kuigi kaua, hobbosed ollid árraneeldud, ja tullid jälle meid püüdma. Mart panni en-